

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1707/2019
12.07.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Зоран Пуношевац и Бранислав Поповић, адвокати из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради утврђења дискриминације, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж 215/19 од 22.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 12.07.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж 215/19 од 22.01.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж 215/19 од 22.01.2019. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Пожаревцу П 804/17 од 02.08.2018. године, обавезана је тужена да надокнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 29.300,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности решења до коначне исплате.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Гж 215/19 од 22.01.2019. године, ставом првим изреке, преиначено је решење Вишег суда у Пожаревцу П 804/17 од 02.08.2018. године (грешком написано од 02.09.2018. године) тако што је обавезана тужена да исплати тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 34.400,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности овог решења до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиоцу на име трошкова жалбеног поступка износ од 14.400,00 динара.

Против правноснажне одлуке донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном по члану 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП) оценио да нису испуњени услови за одлучивање о овој ревизији као изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије цени Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаним правноснажним другостепеним решењем преиначено је првостепено решење о трошковима поступка и о овом праву тужиоца и висини тражене накнаде одлучено је у складу са правним ставом који је, у вршењу надлежности предвиђене чланом 31. Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд усвојио на Седници Грађанског одељења од 05.07.2016. године и чињеницом да је тужилац, као прималац услуге, физичко лице које није обвезник ПДВ-а, у којој ситуацији, адвокат који је пружио доказ да је обвезник ПДВ-а нема обавезу да за промет адвокатских услуга које пружа изда рачун. При томе, у конкретном случају, пуномоћник тужиоца јесте уз трошковник приложио и рачун-отпремницу на име тужиоца, иако није био у обавези да изда рачун. Из тих разлога, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да се ревизија може изјавити и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, али применом става 2. истог члана, ревизија против решења није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ни ревизија против правноснажне пресуде, што значи да је условљена граничном вредношћу, односно законским цензусом за изјављивање ревизије прописаним чланом 403. став 3. ЗПП.

Како је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП узима се само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев.

Имајући ово у виду, као и да је у конкретном случају ревизија изјављена против другостепене одлуке којом је преиначено првостепено решење о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредном

тражењу тужиоца које не чини његово главно потраживање, то је и ревизија недозвољена.

Без обзира што је одлука преиначена, у ком случају би према члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била увек дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена, с обзиром да је изјављена против решења о трошковима поступка када ревизија није дозвољена према врсти одлуке која се њом побија, сходно члану 403. у вези са чланом 28. став 1. и чланом 420. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић